

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/317/2015
Identifikačné číslo spisu:	1510225232
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1510225232.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu BYTOVÝ PODNIK PETRŽALKA, s.r.o., Haanova 10, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Pohovej & partners, s.r.o., Nám. Slobody 10, Bratislava, proti žalovanému O. A., bývajúcemu v I., o zaplatenie 580,25 Eur s prísl., vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 14 C 420/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. októbra 2013 sp. zn. 6 Co 380/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 21. februára 2013, č.k. 14 C 420/2010-114 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 416,30 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 21. 12. 2010 do zaplatenia, trovy konania v sume 69,- eur a trovy právneho zastúpenia v sume 240,70 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Prvostupňový súd v odôvodnení uviedol, že žalovaný je vlastníkom bytu č. 27, na 7. nadzemnom podlaží bytového domu Z. 1, 3, I., súp. č. XXXX, č. vchodu 3, zapísaného na LV č. XXXX, kat. úz. I. a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, spoluvlastníckeho podielu na parc. č. XXXX a parc. č. XXXX. Žalobca vykonáva správu predmetného domu na základe zmluvy o výkone správy č. 072/2007 zo 7. decembra 2007. Prvostupňový súd mal za preukázané, že žalovaný nezaplatil zálohové platby za obdobie september a október 2009 v sume 186,97 eur a vyúčtovanie za rok 2008 v sume 393,28 eur, tiež nezaplatil zálohovú platbu za mesiac august 2009 v sume 107,22 eur a za mesiac október 2009 v sume 113,12 eur, t. j. spolu 220,34 eur, z ktorej mu žalobca odpočítal preplatok za rok 2009 v sume 33,37 eur, keď výsledný nedoplatok predstavoval 186,97 eur. Z vyúčtovania UKK, TUV, SV služieb spojených s užívaním bytu za rok 2009 bolo preukázané, že predpísané úhrady boli 1.712,22 eur a skutočné náklady v sume 1.678,85 eur, teda za rok 2009 bol preplatok v sume 33,37 eur. Podľa vyúčtovania nákladov za služby spojené s užívaním bytu za rok 2008 bolo preukázané, že skutočné

náklady predstavovali 2.087,77 eur, zálohové platby v sume 1.694,48 eur a nedoplatok 393,29 eur, pričom vo vyúčtovaní boli uvádzané 3 osoby. Podľa špecifikácie žalobcu v prepočte na 1 osobu predstavoval nedoplatok za rok 2008 229,33 eur. Žalovaný zaslal žalobcovi 9. mája 2003, 12. júna 2005 a 15. júna 2007 emaily, v ktorých oznámil predchádzajúcemu správcovi, že v byte nebývajú tri osoby, ale v byte býva sám. Tiež žalovaný 30. septembra 2011 zaslal terajšiemu správcovi čestné prehlásenie, že od roku 2003 do 30. júna 2010 býval v byte sám a od 1. júla 2010 bývajú v byte tri osoby. Prvostupňový súd vyvodil záver, že žalovaný si neplnil povinnosti vlastníka bytu a neplatil riadne a včas zálohové platby a vyúčtovanie nákladov za služby spojené s užívaním bytu za žalované obdobie, preto zaviazal žalovaného na úhradu nedoplatku platieb za obdobie september a október 2009 v sume 186,97 eur a nedoplatku z vyúčtovania nákladov za služby spojené s užívaním bytu za rok 2008 v sume 229,33 eur v prepočte nie na tri osoby, ale na jednu osobu, keď prihladol na obranu žalovaného, že od roku 2003 oznamoval správcovi, že v byte nebývajú tri osoby, ale jedna osoba. Celkový nedoplatok tak predstavuje sumu 416,30 eur a vo zvyšku súd prvého stupňa žalobu zamietol. Podľa názoru súdu prvého stupňa neobstojí námietka žalovaného, že nemá zmluvu o výkone správy z roku 2007, resp. že nevedel, kto je správcom, keď komunikácia správcu s vlastními prebieha cez zástupcu vlastníkov bytov a nebytových priestorov zvolených na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a správca bol zvolený nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov a povinnosťou vlastníka je zúčastňovať sa na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov. O úroku z omeškania prvostupňový rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s nar. vl. č. 87/1995 Z. z. a o trovách konania podľa § 142 ods. 3 O. s. p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21. októbra 2013 sp. zn. 6 Co 380/2013 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. V odôvodnení poukázal na čl. III bod 10 zmluvy o výkone správy zo dňa 7. 12. 2007, citoval povinnosti vlastníka bytu a konštatoval, že v zmysle uvedeného článku sa žalovaný zaviazal žalobcovi poukazovať vypočítaný príspevok do fondu opráv a údržby domu podľa výpočtového listu, hradiť mesačný preddavok za služby podľa výpočtového listu a hradiť správcovi odmenu za výkon správy podľa výpočtového listu s tým, že tieto platby sú vlastníci povinní poukazovať na prevádzkový účet mesačne vopred do 15. dňa predchádzajúceho mesiaca. Na tomto základe odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom mal za preukázané, že pokiaľ ide o nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie zálohových platieb za mesiac september, október 2009 žalovaný neuhradil žalobcovi zálohovú platbu za mesiac september, október 2009 vo výške 186,97 eur, preto bol správny postup súdu prvého stupňa, keď žalobe v tejto časti vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť zálohové platby vo výške 186,97 eur. Žalovaný tiež nezaplatil žalobcovi vyúčtovanie nákladov za užívanie bytu a plnenia spojené s užívaním bytu za rok 2008, v ktorom mu vznikol nedoplatok vo výške 229,33 eur, keď predmetné vyúčtovanie bolo spracované v prepočte nie na tri, ale na jednu osobu. Je preto správny záver súdu prvého stupňa, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť i vyúčtovanie nákladov za rok 2008 vo výške 229,33 eur. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa mal za to, že správca bol schválený nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov a povinnosťou vlastníka je zúčastňovať sa na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov, preto bolo vecou žalovaného, aby si zmluvu o výkone správy zabezpečil a dodržiaval podľa nej povinnosti z nej vyplývajúce. Odvolací súd zdôraznil, že aj keď žalovaný nemal k dispozícii originál zmluvy o výkone správy, uvedená skutočnosť ho nezbavuje jeho povinnosti mesačne hradiť preddavky na zabezpečenie prevádzky, údržby opráv a správy domu a povinnosti uhradiť ročné vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu, nakoľko táto povinnosť mu vyplýva priamo z ust. § 10 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. Odvolací súd zaujal aj stanovisko k odvolacím námietkam žalovaného, tiež uzavrel, že nebol správny záver žalovaného, že výška z úrokov z omeškania má byť navýšená o 8 percentuálnych bodov ako základná úroková sadzba, a teda by sa malo jednať o sumu 1,08 %, pretože podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (v znení účinnom od 1. 1. 2009) výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, čo znamená, že percentuálne body je potrebné pripočítať k základnej úrokovej sadzbe platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Pokiaľ teda základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola ku dňu 21. decembru 2010 1 %, úrok z omeškania predstavuje 9%, tak

ako správne uviedol súd prvého stupňa (1 + 8 = 9). Odvolací súd neakceptoval ani námietku žalovaného ohľadom výšky trov právneho zastúpenia, pretože súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia zohľadnil skutočnosť, že pojednávanie konané dňa 18. septembra 2012 bolo odročené a právnomu zástupcovi žalobcu priznal za tento úkon 1/4, t. j. 9,54 eur podľa § 14 ods. 5 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. vo väzbe na porušenia §§ 2, 3 a 6 O.s.p. a z § 241 ods. 2, písm. c/ O.s.p. Uviedol, že postupom krajského súdu mu bola ako účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom tým, že ani okresný, ani krajský súd nepredvolal svedkov a nepripustil dôkazy, ktoré navrhol žalovaný, čím bolo porušené aj ustanovenie § 241 ods. 2, písm. c/ O.s.p. Spochybnil skutkové a právne zistenia súdov, ako i vyhodnotenie dôkazov v jeho neprospech bez opory v zákone č. 182/1993 Z.z., konkrétne v § 8a ods. 1, keď mu doteraz žalobcom nebola doručená zmluva o správe. Namietal nesprávne právne posúdenie veci vôbec, vrátane úrokov z omeškania.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom okresného súdu, aj krajského súdu, ich právnym posúdením a odôvodnením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním napadnutý rozsudok (resp. jeho napadnutá časť) nevykazuje znaky vyššie uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. vyvodiť nemožno.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľ tvrdil, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) je treba rozumieť taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide napr. o nasledovné práva; zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod. V prejednávanej veci z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému bolo niektoré z týchto práv odňaté.

Žalovaný videl túto vadu v tom, že rozsudkom odvolacieho súdu boli porušené zákonné ustanovenia O.s.p. (§§ 2, 3 a 6), súdy nepredvolali svedkov a nepripustili dôkazy, ktoré navrhol, dôkazy vyhodnotili v jeho neprospech, spochybnili skutkové zistenia súdov.

Dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal nesprávnosť postupu súdov v súvislosti s nevykonaním ním navrhnutého dokazovania, treba uviesť, že dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999).

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ tiež namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné - viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vo väzbe na porušenie §§ 2, 3 a 6 O.s.p., k uvedenému dovolací súd pre úplnosť dodáva, že citované zákonné ustanovenia predstavujú abstraktnú ochranu zákonnosti, pretože definujú predmet procesnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku (§ 2 O.s.p.), proklamáciu cieľa ním sledovanú s

akcentáciou práva na súdnu ochranu vo väzbe na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (čl. 3 O.s.p.) a povinnosť súdu nielen zabezpečiť účinnú ochranu práv účastníkov, ale urobiť tak rýchlo a bez prietáhov vo väzbe na čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (§ 6 O.s.p.). Z uvedeného je zjavné, že ide o abstraktné normatívy obsiahnuté v základných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, zvyrazňujúce záujem štátu zabezpečiť súdnym procesom spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchovu na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinnosti a na úctu k právam iných osôb. Tieto normatívy sú ďalej konkretizované v druhej až siedmej časti Občianskeho súdneho poriadku ako určité procesné práva priznané účastníkovi v občianskom súdnom konaní (viď uvádzané vyššie) za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, preto len samotné poukazovanie na ich porušenie bez ďalšieho nemôže byť spôsobilé naplniť zmysel ochrany a prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Keďže v dovolacom konaní sa nepreukázala ani existencia vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť.

Záverom dovolací súd k námietkam dovolateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo žalobca takýto návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania nepodal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.